

@ติดหูจนไม่มีเพื่อนคบสักคน..!!

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ค. 2552

"จากตอนเด็กๆ น้ำแข็งจะเป็นเด็กกิจกรรมชอบทำกิจกรรมมาก มันมาจากเราชอบทำอะไรที่ทำให้คนรู้จักเรา นั่นคือสิ่งที่เราอยากได้อยากเป็น อยากให้คนรัก ตอนอยู่ม.ปลายก็ได้เป็นประธานนักเรียน อาจารย์รัก แต่เพื่อนไม่ชอบ เราก็ไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งเพื่อนหายไปหมด พอสอบเขามาหาวิทยาลัย เราได้ไปเรียนอยู่ที่ ม.บูรพา ได้เจอคนที่เราไม่ชอบเลย ตอนนั้นอยากเรียนนิเทศมากกว่า แต่ต้องไปเรียนปรัชญา รู้สึกว่าไม่ชอบเรียน ไม่อยากอยู่กับเพื่อนที่ภาค เขาไม่เห็นเหมือนเรา เวลาทำงานกลุ่มเพื่อนก็ไม่เคยเรียกเรา เราก็เริ่มรู้สึกแสบก็คิดว่าเราจะเขาหาเขาได้ยังไง แล้วตอนนั้นก็เรียนไปทำงานไป หาเงินเอง แล้วคอนข้างดีดีหุ เรียกว่าสร้างภาพก็ได้ อยากให้คนมองว่าดูดี รวย สวย จนกระทั่งมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน เงินเค้าหายไป แล้วเค้าพาเราเอาไป เพื่อนคนอื่นก็คิดแบบนั้น เค้าให้เวลานำแข็ง 1 ชั่วโมงให้เก็บของออกไป ตอนนั้นแย่มากๆทำไมเพื่อนคิดกับเราแบบนี้ บอกเค้าว่าเงินแค่นี้ ทำมาถึงคิดว่าเราเอาไป อึ้งที่สุดตอนที่เพื่อนบอกว่า **เธอนะ..เท่าไรก็ไม่พอหรอก"**

จากชีวิตที่มีพร้อม..มากกลายเป็นแทบไม่เหลือใคร

น้ำแข็งเป็นลูกคนเล็ก ช่วงชีวิตที่มีความสุขมากที่สุดคือ ตั้งแต่เกิดจนถึง 7 ขวบ เป็นตอนที่พ่อแม่เริ่มเล่นการเมือง ครอบครัวก็เลยมีปัญหาเรื่องการเงิน แล้วพอกับแม่ก็หย่ากันตอน 10 กว่าขวบ เลยอยู่กับพ่อและแม่สลับกัน แต่ชอบอยู่กับพ่อกว่า เพราะจะชอบเด็กเรียนเก่ง ก็เรียนอย่างเดียว แต่พ่อกับแม่ต่างคนต่างจะชอบเด็กเรียนบอเรียน ช่างงานบ้าน ซึ่งเราไม่ชอบ ชอบเรียนหนังสือ ทำกิจกรรมที่โรงเรียน กลับบ้านเลยถูกบ่น ไม่ชอบอยู่บ้านเลย

พ่อยุ่มีรถยนต์ ช่วงที่พ่อกับแม่เขากลับมาคุยกันแล้วบอกเราว่าจะกลับมาอยู่ด้วยกันใหม่นะ เราก็ดีใจมากเลย วันที่พ่อกับแม่จะไปเอาของที่บ้านพ่อที่เชียงราย พี่ชายของน้ำแข็งก็ขี่มอเตอร์ไซด์ไปส่งพ่อที่ท่ารถ แล้วเกิดอุบัติเหตุ พ่อเสียชีวิตแต่พี่ชายเป็นเจ้านิรทรา หลังจากพ่อเสียชีวิตก็มีหนี้ของพ่อกับแม่ พี่ชายก็เป็นเจ้านิรทราต้องนอนอยู่โรงพยาบาลเอกชนทั้งปี ที่บ้านก็ต้องใช้เงินเยอะมาก ตอนหลังก็ย้ายพี่ชายมาอยู่โรงพยาบาลที่แม่เป็นพยาบาลอยู่ แม่ต้องอยู่กับพี่ตลอด แม่รับภาระทั้งหมดแล้วเราต้องอยู่คนเดียว เลิกจากโรงเรียน ไปอานนาเซนต์ให้พี่ชาย แล้วก็เอาเสื้อผ้ากลับไปซักที่บ้าน แม่ไม่มีเวลาเหลือให้เราอีกแล้ว

พ่อยุ่บ้านก็จะเหงา เริ่มหาเพื่อนคุย เล่นอินเทอร์เน็ต คุยโทรศัพท์กับใครบ้างก็ไม่รู้ คุยทุกวันจนค่าโทรตัดพ้อออกมาเดือนนั้น 20,000 กว่าบาท จากที่วันๆไม่ค่อยคุยกับแม่ คราวนี้พอได้พูดทีละทีละกันเลย ญาติก็ว่าเราเป็นเด็กนิสัยเสีย แม่ก็แถมอยู่แล้วยังสร้างปัญหาให้แม่อีก ตอนนั้นรู้ว่าตัวเองเป็นคนขี้เหงา ก็เลยต้องหาอะไรทำ อาบน้ำล้างมือล้างหน้าบ่อยๆเป็นคนที่เรียนเก่ง ครูจะส่งออกไปส่งตบคำถามหรือสอบแข่งขันกับที่อื่น แต่เราไม่มีเงินไปทำกิจกรรม ก็เลยคิดว่าไม่อย่างนั้นเลย ทำอะไรก็ได้ที่ได้เงิน ก็รับจ้างเพื่อนทำรายงาน ทำการบ้าน ทำการบ้าน จนมีครูหนึ่งทำแผนที่ไม่เพื่อวิชาภูมิศาสตร์ แล้วถูกครูดูมากเลยเป็นเรื่องใหญ่มาก ตอนหลังอาจารย์เค้าจะช่วยหารายงานให้ทำ งานไหนที่จะได้ไม่ต้องรับจ้างเพื่อนทำการบ้านอีก

พี่ชายตอนป่วย 5 ปี เป็น 5 ปีที่มีอะไรก็เกิดขึ้นมากมาย แม่มีหนี้เพิ่มขึ้น รวมกับของพ่อเดิมอีก แม่ต้องดูแลพี่แล้วก็ค่าใช้จ่ายทั้งหมด จนทำให้เรารู้สึกว่าเราไม่มีใครเลย พอสอบเขามาหาวิทยาลัยได้ พี่ชายก็อายุ 20 ปี ก็เริ่มเปิดคลินิกหาพยาบาลไม่ได้แล้ว ก็เลยทำงาน ตอนเรียนที่ม.บูรพา ก็รู้สึกว่าการดูแลตัวเองได้ แล้วเป็นคนหัวสูง อยากไขแต่ของดีดี ของหรูๆมันเลยทุกอย่างเพื่อนไม่ชอบ ญาติๆก็ไม่รัก เจอแม่ก็ทะเลาะกันตลอด ลืมคิดไปว่าแม่เครียดนะ เค้าต้องรับผิดชอบเยอะ เลยตัดสินใจไม่เรียนแล้วจะเอ็นท์ใหม่ พอพี่ชายมาเสียชีวิตตอนที่จะเอ็นท์พอดี ก็เลยต้องเลื่อนไปอีกหนึ่งปี ปีที่ว่างนี้จะเป็นปีที่ทรงมากที่สุด อยากเรียนหนังสือแล้วไม่ได้เรียนแต่ก็ทำให้เราได้มีเวลาคิดอะไรเยอะ

และเมื่อเธอรู้ตัว..ก็ได้เวลาแก้ไขนิสัยเสีย

"ช่วงหนึ่งปีที่ว่างอยู่ ไม่ได้เรียน เราก็ทำงานทุกอย่างที่จะได้เงิน ตั้งแต่เป็นเด็กเสิร์ฟ ทำของแฮนด์เมดขาย เปิดท้ายขายของ แล้วก็ไปเดินหาของมาขายเอง นั่งจดนิสัยแย่ๆ ของตัวเองลงสมุดไดอารี่ เห็นแล้วตกใจว่าทำไมมันมากมายขนาดนี้ คนรอบข้างเราเค้าต้องทนเรามากเลยนะ ก็เลยเริ่มปรับปรุงตัวเอง จนที่บ้านญาติๆเค้าก็เริ่มเห็นว่าเราเปลี่ยนไป เราทำงานเอง แล้วก็เรียนอย่างที่เราตั้งใจไว้

เดี๋ยวนี้เรารู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ชีวิตที่มีความสุขที่สุดคืออะไร ไม่ต้องหุหูกก็ได้ ไม่ต้องใช้ของราคาแพงก็ได้ ไม่ต้องมีเพื่อนมากมาย ขอแค่มีใครสักคนที่รักเราจริงๆแล้วเราก็เข้าใจกัน กับแม่เราไม่ต้องเจอกันก็ได้ ไม่ต้องใกล้กันมากก็ได้ เพียงแค่เวลาเจอกันเราพูดดีๆต่อกันดีกว่า

รับรู้เรื่องราวมาจนถึงบรรทัดนี้ มีใครเคยมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน มีปัญหาเกี่ยวกับชีวิตกันบ้างมั๊ย ถ้าเคยมี..เคยย้อนกลับไปทบทวนตัวเองบ้างมั๊ยว่าเราทำอะไรพลาดไปหรือเปล่า เมื่อไรที่เริ่มไม่พอใจใครสักคนรอบข้างอย่าเพิ่งตัดสินใจว่าเป็นอย่างไร แต่ให้เวลาให้ออกาสคิดว่าถ้าเราเป็นเขาเราจะทำอย่างไร ถ้าเราเป็นคนหนึ่งที่พลาดไป..ไม่เข้ากันไปหรือคนที่เราเจอที่ทบทวนแล้วดูแล้วหัวใจคนข้างๆกันใหม่..คุณเชื่อมั๊ยละว..ชีวิต..ไม่สายเกินไปที่จะเริ่มต้นใหม่

บทความจาก นิตยสาร คลีโอ